

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 бр.1937/18
21.3.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Радомира Кокотовића, председника већа, Гордане Тошић и Љиљане Митић Поповић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужене Републике Србије, Министарство правде – Основни суд у Младеновцу, чији је законски заступник Државни правобранилац из Београда, Немањина бр. 22-26, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 бр.508/16 од 14.3.2018. године, у седници већа одржаној 21.3.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 бр.508/16 од 14.3.2018. године, у делу става првог изреке, који се односи на главно потраживање за период од марта 2015. године, до јануара 2016. године, за износ главног дуга и у погледу одлуке о камати и уплати доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање и у том делу се жалба тужене **ОДБИЈА**, као неоснована.

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 бр.508/16 од 14.3.2018. године, у осталом делу става првог изреке и ставу другом изреке и предмет у том делу **УПУЋУЈЕ** истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 бр.508/16 од 14.3.2018. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиоцу, на име разлике у обрачуну и исплати зараде по коефицијенту од 1,79, уместо по коефицијенту по којем је била у обавези да изврши обрачун и исплату у висини од 1,98, за период од марта 2015. године, до

јануара 2016. године, исплати укупан износ од 37.281,82 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе, почев од датума доспелости, па до исплате, ближе означено у садржају тог става, као и да убудуће од 1.3.2016. године, почев од зараде за фебруар изврши обрачун и исплату зараде по коефицијенту 1,98, који је одређен решењем Су V 35-70/15 од 23.3.2015. године и да за тужиоца на ове износе уплати надлежном Републичком фонду за ПИО запослених, доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу плати на име трошкова парничног поступка износ од 33.721,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужене делимично основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у потврђеном делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1 до 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка, на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању, утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је запослен у Основном суду у Младеновцу, на пословима судског извршитеља и у утуженом периоду му је исплаћивана зарада према коефицијенту за обрачун и исплату зараде од 1,79, који му је одређен решењем од 4.6.2014. године. Решењем тужене Су V бр. 35-70/2015 од 23.3.2015. године, тужилац је због напредовања разврстан у нову групу платног разреда, са коефицијентом 1,98, с почетком примене овог решења од 1.3.2015. године. Наведена решења су правноснажна и производе правно дејство. У утуженом периоду, тужена је обрачунавала и исплаћивала тужиоцу плату применом коефицијента 1,79, а не према коефицијенту 1,98, утврђеном решењем од 23.3.2015. године. Висина разлике између исплаћене зараде и зараде коју би тужилац примио применом коефицијента одређеног у назначеном решењу, у спорном периоду, утврђена је из извештаја рачуноводства тужене, у складу са којим је тужилац определио тужбени захтев.

Како је тужиоцу коначним и извршним решењем тужене од 23.3.2015. године, које није стављено ван снаге, утврђен коефицијент за обрачун и исплату зараде у висини од 1,98 и одређено да ће се обрачун и исплата зараде по том решењу вршити почев од 1.3.2015. године, првостепени суд је закључио да је тужена била у обавези да поступа по том решењу, а не према коефицијенту из ранијег решења, због чега је нашао да је тужбени захтев тужиоца основан у смислу одредбе члана 164. Закона о раду и одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде, истовремено обавезујући тужену да тужиоцу на име припадајуће разлике за период од марта 2015. године, до 1.1.2016. године, исплати укупан износ од 37.281,82 динара, као и за убудуће од фебруара 2016. године, према коефицијенту 1,98, јер је назначена разлика последица обрачуна и

исплате зараде применом коефицијента 1,79, уместо применом коефицијента 1,98, а тужена је обавезана и да за тужиоца на ове износе уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање запослених, код надлежног фонда.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, у потврђујућем делу изреке ожалбене пресуде, првостепени суд је правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев, дајући у том делу за своју одлуку разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 13 Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС” бр. 79/05...99/14), прописано је да државни службеник има право на плату, накнаде и друга примања према закону којим се уређују плате у државним органима.

Према одредби чл. 7 став 1 Закона о платама државних службеника и намештеника (“Службени гласник РС” бр. 62/06...99/14), основна плата се одређује множењем коефицијента са основицом за обрачун и исплату плата (у даљем тексту: основица). Одредбом чл. 14 став 1 истог закона, прописано је да се коефицијент одређује решењем, а према ставу 2 тог члана, решењем о коефицијенту одређује се платна група у којој се налази радно место, број платног разреда и висина коефицијента. Одредбом чл. 15 став 1 наведеног закона, прописано је да коефицијент одређује руководилац државног органа, односно лице или тело које је одређено посебним прописом.

У конкретном случају, председник Основног суда у Младеновцу је 23.3.2015. године, донео решење којим је тужиоцу, уместо дотадашњег коефицијента 1,79, одређен нови коефицијент за обрачун и исплату плате у висини 1,98 и одређено је да му се обрачун и исплата плате по овом решењу врши почев од 1.3.2015. године.

Тужена у смислу одредбе члана 231. Закона о парничном поступку, није приложила доказе да је то решење измењено, односно да је стављено ван снаге, због чега оно производи правно дејство. Стога је тужена, по уверењу овог суда, обрачун и исплату плате тужиоцу у спорном периоду требало да врши применом коефицијента који је тим решењем одређен. Како то није урадила, већ је, противно решењу од 23.3.2015. године, у периоду од марта 2015. године до јануара 2016. године, вршила обрачун и исплату плате по коефицијенту 1,79, уместо по коефицијенту 1,98, то је тужена одговорна за штету која је тужиоцу причињена на наведени начин, па је, применом правила из одредбе чл. 164 Закона о раду, у вези са одредбом чл. 154 став 1 Закона о облигационим односима, дужна да му ту штету надокнади, у висини утврђеној из обрачуна рачуноводства тужене.

Стога је првостепени суд, правилно у делу става првог изреке ожалбене пресуде усвојио тужбени захтев, у делу за накнаду штете на име разлике у плати за период од марта 2015. године, до јануара 2016. године, у ком делу је ожалбена пресуда потврђена за износ главног потраживања, а правилна је и одлука о камати на досуђене износе, јер је у том делу донета правилном применом одредаба чл. 277 и 324 став 1 Закона о облигационим односима.

На све битне околности, у том делу, ожалбена пресуда садржи довољне и јасне разлоге, па су неосновани наводи жалбе којима се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12. Закона о парничном поступку.

Потврђена је ожалбена пресуда и у делу става првог изреке, којим је првостепени суд обавезао тужену да за тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, код надлежног фонда, јер су правилно примењене одредбе чл. 2, 3 и 51 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и чл. 295 Закона о облигационим односима.

Неоснован је навод жалбе да тужиоцу није могла да се врши исплата плате по новом коефицијенту, зато што Законом о буџету Републике Србије за 2015. годину, нису обезбеђена средства за увећање плата и напредовање државних службеника по основу оцењивања, због чега се плата обрачунавала и исплаћивала по коефицијенту из 2014. године. Тужиоцу је решењем тужене одређен коефицијент за обрачун и исплату плате у спорном периоду, које није измењено нити стављено ван снаге, због чега производи правно дејство и представља основ тужиоачевог потраживања.

Без значаја је навод жалбе да је Врховни касациони суд на седници Грађанског одељења одржаној 30.5.2017. године, усвојио правни став да се Посебним колективним уговором не може утврђивати основица за плате запослених у државним органима, јер наведени правни став, у конкретном случају, није од утицаја на основаност тужбеног захтева, који се заснива на донетом решењу, које делује својом материјалном правноснажношћу и доказном снагом и као такво и обавезује суд.

Међутим, у делу става првог изреке, којим је тужена обавезана да убудуће од 1.3.2016. године, почев од зараде за фебруар изврши обрачун и исплату зараде по коефицијенту 1,98, који је одређен решењем Су V 35-70/15 од 23.3.2015. године и да за тужиоца на ове износе уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, код надлежног фонда ПИО, ожалбена пресуда је заснована на битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се основано указује у жалби тужене. Наиме, изрека првостепене пресуде у овом делу је нејасна у погледу садржине, обима и времена испуњења тражене чинидбе, при чему пресуда у овом делу нема уопште разлога. Осим тога, првостепени суд није имао у виду одредбе члана 343. став 1. и 2. Закона о парничном поступку, према којима суд може да наложи туженом да изврши одређену чинидбу, само ако је она доспела до закључења главне расправе, уз изузетак прописан ставом 2. овог члана, када може наложити туженом и чинидбе које нису доспеле, а то су ситуације када је у питању усвајање захтева за издржавање или накнаду штете у виду ренте, што није предмет ове парнице.

У конкретном случају, тужилац је определио тужбени захтев на начин којим тражи да суд наложи туженој да изврши чинидбу и то да убудуће од 1.3.2016. године, почев од зараде за фебруар изврши обрачун и исплату зараде по коефицијенту 1,98, који је одређен решењем Су V 35-70/15 од 23.3.2015. године, са припадајућим доприносима, а да при том у том делу није постављен јасан и одређен захтев на околност да се ради о доспелој чинидби, као ни о обиму потраживања тужиоца до дана

закључења главне расправе, за случај да то потраживање постоји. На ове околности ожалбена пресуда не садржи ни довољне и јасне разлоге о одлучним чињеницама, па у том делу овај суд прихвата наводе жалбе којима се указује на нејасне разлоге садржане у ожалбеној пресуди, што је било од утицаја на њену законитост и правилност у том делу. Из изнетих разлога, овај суд је укинуо ожалбену пресуду у назначеном делу става првог изреке.

Укинуто је решење о трошковима парничног поступка, јер одлука у том делу зависи од коначног исхода спора.

Ради тога, првостепени суд ће у поновном поступку отклонити учињену битну повреду одредаба парничног поступка, на коју је указано овом пресудом и с тим у вези ће позвати тужиоца да у одређеном року уреди тужбу у односу на тужбени захтев којим тражи да се тужена обавезе да тужиоцу убудуће од 1.3.2016. године, а почев од зараде за месец фебруар изврши обрачун и исплату зараде по коефицијенту 1,98, који је одређен решењем Су. V 35-70/2015 од 23.3.2015. године и да за тужиоца на ове износе уплати надлежном РФ ПиО запослених доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, тако да у том делу тужба садржи одређен захтев у погледу главне ствари и споредних тражења, када овај недостатак није санкционисао у поступку претходног испитивања тужбе, па ће када за то буду испуњени услови донети нову и на закону засновану одлуку у делу у коме је ожалбена пресуда укинута, за коју ће дати довољне и јасне разлоге, водећи рачуна да суд одлучује на основу материјалноправног стања у предмету у време закључења главне расправе и да суд сагласно одредби члана 343 став 1 Закона о парничном поступку, може да наложи туженом да изврши одређену чинидбу само ако је она доспела до закључења главне расправе.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци, применом одредби члана 390 и 391 став 1 Закона о парничном поступку (“ Службени гласник РС” бр.72/11...55/14).

**Председник већа-судија
Радомир Кокотовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић